

Sygnatura akt: V GC 557/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 25.03.2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Roliński

Protokolant: sekretarz sądowy Justyna Porada

po rozpoznaniu w dniu 16.03.2021 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: K. J.

przeciwko: (...) S.A. z/s w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **(...) S.A. z/s w W.** na rzecz powoda **K. J.** kwotę 731,66 zł (siedemset trzydzieści jeden złotych 66/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02.04.2020 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 702,43 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;
4. zwraca powodowi kwotę 433,50 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki;
5. zwraca pozwanemu kwotę 433,50 zł tytułem zwrotu nadpłaconej zaliczki na wydatki.

Sygn. akt V GC 557/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 maja 2020r. powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z/s w W. kwoty 3.582,89 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02 kwietnia 2020r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a także kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

(pozew k. 3-7 akt)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z kosztami opłaty skarbowej od pełnomocnictwa

(odpowiedź na pozew k. 59-61 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 20 czerwca 2019 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. J., sprawca kolizji był objęty obowiązkową ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej. Powód zgłosił szkodę pozwanemu.

(okoliczności bezsporne)

Po zgłoszeniu szkody powód został poinformowany przez pozwanego, iż w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie pozwany akceptuje stawkę 300 zł. brutto za dobę. Po zdarzeniu drogowym z dnia 20.06.2019r. pojazd powoda był jezdny.

(dowód: korespondencja mailowa k. 18-19 akt;

zeznania powoda e-protokół z dnia 20.10.2020r. 00:12:31-00:22:24 min)

W dniu 15 lipca 2019r. powód po tym jak otrzymał informację z wybranego przez siebie warsztatu, że przyszły części niezbędne do naprawy pojazdu, oddał pojazd w celu naprawy. W dniu 16.07.2019r. rozpoczęto naprawę pojazdu. Natomiast w dniu 02.08.2019r. zakończono naprawę pojazdu. W toku postępowania likwidacyjnego oraz naprawy pojazdu pozwany wielokrotnie zwracał się do warsztatu o uzupełnienie m.in. daty oględzin w zleceniu, załączenie kosztorysu do zlecenia.

(dowód: przebieg naprawy k. 32 akt;

korespondencja mailowa k. 71-73 akt;

zeznania powoda e-protokół z dnia 20.10.2020r. 00:12:31-00:22:24 min)

Powód na czas naprawy pojazdu korzystał z pojazdu zastępczego udostępnionego przez (...) Sp. z o.o. w W.. Łączny okres przebywania pojazdu powoda w warsztacie wyniósł 19 dni tj. od dnia 15.07.2019r. do dnia 02.08.2019r. Stosownie do umowy najmu powód przez pierwsze 16 dni najmu korzystał z pojazdu marki P. (...) przy dobowej stawce czynszu najmu wynoszącej 243,90 zł netto. Następnie przez kolejne 3 dni najmu korzystał z pojazdu marki P. (...) przy dobowej stawce czynszu najmu wynoszącej 300 zł netto.

(dowód: akta szkody na płycie CD k. 82 akt;

umowa najmu k. 21-23,27-29 akt;

zeznania powoda e-protokół z dnia 20.10.2020r. 00:12:31-00:22:24 min)

W dniu 19.08.2019r. (...) Sp. z o.o. w W. wystawiła powodowi fakturę VAT dokumentującą 16 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce dobowej wynoszącej 243,90 zł. netto – tj. na łączną kwotę 3.902,40 zł netto. W tym samym dniu (...) Sp. z o.o. w W. wystawiła powodowi fakturę VAT dokumentującą 15 dni najmu pojazdu zastępczego przy stawce dobowej wynoszącej 300 zł. netto – tj. na łączną kwotę 4.500 zł netto. Powód zapłacił należności wynikające z wystawionych faktur.

(dowód: faktura Vat k. 20,30 akt;

potwierdzenie przelewu k. 25,31 akt)

W dniu 23 września 2019 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.219,51 zł. netto. Odszkodowanie zostało ustalone na podstawie zweryfikowanej faktury VAT za wynajem pojazdu zastępczego. Pozwany za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego uznał okres 5 dni. Ponadto pozwany ostatecznie zaakceptował stawkę najmu zastosowaną przez powoda.

(dowód: decyzje k. 33-34,40-41,47 akt;

reklamacja k. 36-38 akt;

wezwanie do zapłaty k. 42-44 akt;

potwierdzenie wpłaty k. 35 akt)

W okolicznościach niniejszej sprawy uzasadniony technologicznie i organizacyjnie czas naprawy uszkodzonego w kolizji pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), uwzględniający zakres uszkodzeń pojazdu oraz przebieg postępowania likwidacyjnego wynosi 8 dni. Wobec opisanych przez ubezpieczyciela uszkodzeń pojazdu, przedstawionych w dokumentacji fotograficznej pojazd był w stanie technicznym pozwalającym na jego eksploatację. W czasie likwidacji szkody, pojazd mógł być użytkowany. Czas, na jaki należało pojazd wyłączyć z ruchu, to czas technologicznej naprawy wynoszący 4 dni oraz czas przygotowawczo-zakończeniowy wynoszący 4 dni.

(dowód: opinia biegłego sądowego k. 109-119 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania powoda bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach. Ponadto Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się także na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 07.11.2000r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. K. S.. W ocenie Sądu opinia biegłego jest jasna i logiczna. Wnioski wywiedzione w opinii są należycie uzasadnione i wolne od błędów logicznych oraz wewnętrznych sprzeczności, co świadczy o dużym doświadczeniu zawodowym i rzetelnej wiedzy fachowej biegłego. Jakkolwiek opinia ta, jako sporządzona zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie jest rzeczowa, logiczna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności, to jednakże biegły nie ustrzegł się błędu bowiem ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego uwzględnił czas od przedstawienia kalkulacji do rozpoczęcia naprawy, gdy tymczasem powód wynajął pojazd zastępczy dopiero w dniu poprzedzającym rozpoczęcie naprawy, co też wprost wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W związku z powyższym dla ustalenia uzasadnionego okresu najmu istotny był czas technologicznej naprawy wynoszący 4 dni oraz czas przygotowawczo-zakończeniowy wynoszący 4 dni.

Sąd pominął wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków M. P. oraz A. O. bowiem został złożony z naruszeniem dyspozycji wyrażonej w art. 458⁵§4 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji w której uczestniczył pojazd poszkodowanego - leasingobiorcy. Warunki odpowiedzialności pozwanej jako zakładu ubezpieczeń za szkodę

spowodowaną przez ubezpieczonego przez nią posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 392 z późn. zm.). W myśl art. 34 cytowanej wyżej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 w/w ustawy). Przy czym skoro doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak to wynika z art. 436§2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Z prezentowanego stanowiska pozwanego wynika, że zasada odpowiedzialności pozwanego nie była przez niego w niniejszej sprawie kwestionowana. Natomiast spór między stronami w istocie sprowadzał się do tego, czy cały okres najmu pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku z uzasadnionym czasem naprawy pojazdu uszkodzonego i w związku z tym przez ile dni powód korzystał zasadnie z wynajętego pojazdu zastępczego. W odpowiedzi na pozew pozwany wyraźnie wskazał, iż pomiędzy stronami nie jest sporna stawka za dobę najmu pojazdu (k. 60 akt).

Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu

odszkodowania w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r. III CZP 68/01 OSP 2002, z.7-8, poz. 103 oraz uchwałę z dnia 21 marca 2003 r. III CZP 6/03 OSNC 2004, z.1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, jak podkreślał Sąd Najwyższy, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r. V CKN 1273/00 Legalis nr 315880). Należy przy tym mieć na uwadze obowiązek współdziałania przez wierzyciela z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania (art. 354 § 2 k.c.). Zatem również wierzyciel musi wykazać, że korzystanie z pojazdu zastępczego przez cały okres pozostawiania uszkodzonego pojazdu w zakładzie naprawczym było uzasadnione rozmiarem uszkodzeń pojazdu i wymagało prowadzenia naprawy przez ten okres bądź wynikało z braku współdziałania ubezpieczyciela w likwidacji szkody.

Zatem wysokość odszkodowania należnego za wynajem pojazdu zastępczego jest skorelowana także z czasem trwania naprawy pojazdu uszkodzonego zdarzeniem drogowym i w tym przypadku nie powinna być jednak rozszerzona na cały okres przestoju uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym, lecz winna obejmować jedynie okres konieczny i niezbędny dla dokonania naprawy. W niniejszej sprawie zatem rozważenia wymagała uzasadniona długość okresu naprawy samochodu powoda.

Za szkodę należy uznać koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy na szkodę wpływ miała zarówno stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego, jak i długość najmu, odpowiadająca okresowi naprawy uszkodzonego pojazdu. Powód wykazał faktyczny okres pozostawiania pojazdu w warsztacie naprawczym w związku z naprawą, który przypadał w okresie od 15 lipca do 02 sierpnia 2019r. Okresu tego co do zasady pozwany nie kwestionował, zarzucając jedynie, iż nie stanowi on tylko czasu naprawy, gdyż tego powód nie wykazał oraz twierdząc, iż naprawa pojazdu powoda winna być szybciej dokonana. Tym samym, jeżeli pozwany kwestionował okres faktycznego przebywania pojazdu powoda w warsztacie w związku z naprawą twierdząc, iż uszkodzony pojazd nie musiał przez cały ten okres znajdować się w warsztacie naprawczym, a w konsekwencji powód nie musiał w tym okresie korzystać z najmu pojazdu zastępczego, winien był te okoliczności zgownie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. wykazać.

Odnosząc się zatem do podniesionego przez pozwanego zarzutu dotyczącego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu zgodzić należy się z pełnomocnikiem pozwanego, iż w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikała, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.2004 r., II CK 494/03, Lex nr 145121). Wykroczenie poza określone za pomocą kryteriów celowości i ekonomicznego uzasadnienia granice, oznacza zerwanie związku przyczynowego między szkodą, a odpowiedzialnością za jej naprawienie. Już zresztą w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011r. III CZP 5/11 OSNC 2012/3/28 Sąd Najwyższy przyjął, że kompensacji mogą podlegać wyłącznie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego. Pozostawianie samochodu poszkodowanego w zakładzie naprawczym ponad ten okres, a tym samym korzystanie z samochodu zastępczego ponad okres niezbędny dla wykonania naprawy jego samochodu, pozostaje poza związkiem przyczynowym, któremu można przypisać cechę adekwatności.

W niniejszej sprawie powód pozostawiając uszkodzony pojazd w warsztacie, upoważnił w/w podmiot do prowadzenia w jego imieniu wszystkich spraw związanych z naprawą wypadkową oraz do pobrania odszkodowania od ubezpieczyciela. Pojazd przebywał w warsztacie w okresie od dnia 15 lipca do 02 sierpnia 2019r., tymczasem jak wykazało postępowanie dowodowe, w okolicznościach niniejszej sprawy taki konieczny i niezbędny czas naprawy wyniósł łącznie 8 dni i obejmował zarówno technologiczny czas naprawy, jak również czas związany z uzasadnionym przestojem pojazdu w warsztacie. Za biegłym należy bowiem wskazać, iż czas naprawy technologicznej przedmiotowego samochodu i czas przygotowawczo – zakończeniowy nie powinien przekraczać łącznie 8 dni roboczych, przy czym był to czas wystarczający na dokonanie czynności naprawczych. Z kolei czas likwidacji szkody określony przez ubezpieczyciela wynosił 5 dni.

Serwis naprawiający pojazd przeprowadził naprawę w okresie od 16.07.do 02.08.2019r. przy czym powód nie wykazał, z jakich przyczyn warsztat nie mógł przeprowadzić naprawy w okresie wskazanym przez biegłego sądowego. W związku z powyższym za nieuzasadniony wydłużony okres naprawy pojazdu powoda, sprawca szkody i jego ubezpieczyciel odpowiedzialności nie może ponosić, gdyż byłoby to sprzeczne z istotą i celem umowy ubezpieczenia.

Zatem w zaistniałej w niniejszej sprawie sytuacji brak jest podstaw do obciążania zakładu ubezpieczeń kosztami najmu pojazdu zastępczego wywołanymi nieprawidłową organizacją naprawy pojazdu przez warsztat, któremu powód powierzył naprawę pojazdu. Wysokość odszkodowania nie może być wszak ustalona dowolnie przez uprawnionego, ale musi odpowiadać okresowi koniecznemu w danych okolicznościach do naprawienia samochodu (por. z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r. III CZP 5/11 OSNC 2012/3/28).

Reasumując pozwany w sposób skuteczny obalił twierdzenia powoda, że czas ten wynosił 19 dni, przy czym wbrew stanowisku pozwanego powód zasadnie twierdził, iż trwał on dłużej niż 5 dni. Skoro bowiem zgodnie z opinią czas technologicznej naprawy wynosił 4 dni oraz czas przygotowawczo-zakończeniowy wynosił 4 dni, to nie sposób przyjąć, aby uzasadniony czas naprawy pojazdu wyniósł 5 dni. Natomiast bez wątpienia rzeczywisty czas naprawy pojazdu nie był równoważny z uzasadnionym okresem naprawy bowiem bezzasadnie uległ wydłużeniu okres pozostawiania samochodu w warsztacie.

W tym stanie rzeczy należało uznać, iż skoro uzasadniony czas naprawy samochodu powoda to maksymalnie 8 dni, to również jedynie w tych dniach uzasadniony był najem pojazdu zastępczego przez powoda. Przy czym należy zaznaczyć, iż skoro pozwany w odpowiedzi na pozew wyraźnie wskazał, iż pomiędzy stronami nie jest sporna stawka za dobę najmu pojazdu, to w tym zakresie Sąd uznał za uzasadnioną zastosowaną przez powoda stawkę najmu pojazdu zastępczego w kwocie 243,90 zł. netto.

Mając na uwadze, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 1.219,54 zł., powództwo podlegało uwzględnieniu w zakresie co do kwoty 731,66 zł. Tak określona wysokość roszczenia określa granice odpowiedzialności pozwanego oraz wysokość uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego, do zwrotu których obowiązany jest pozwany, stosownie do art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Roszczenie powoda o zwrot kosztów najmu w wyższej wysokości okazało się zatem niezasadne. Wobec czego powództwo w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. Sąd miał na uwadze, że strona pozwana dysponowała fakturą potwierdzającą wysokość tego świadczenia oraz to, że w dacie 23 września 2019r. pozwany poinformował powoda o przyznaniu zwrotu kosztów najmu pojazdu w kwocie 1.219,51 zł. Wobec czego uznać należało, iż w tej dacie całe świadczenia było już wymagalne i nie było przeszkód do jego spełnienia w całości. Wobec czego sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu.

Na koszty postępowania w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa w kwocie 200 zł, koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900 zł obliczone zgodnie z treścią §2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), a także kwota dwa razy po 17,00 zł wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt. 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm) i uiszczona przez strony zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie po 366,50 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Sąd w pkt. 3 wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 702,43 zł. w rezultacie porównania kosztów rzeczywiście poniesionych przez strony z kosztami, które strony powinny ponieść uwzględniając stosunek w jakim przegrały sprawę i przedmiotową różnicę przyznał pozwanemu bowiem poniósł koszty wyższe od kosztów, którymi powinien być obciążony.

Z kolei na podstawie art. 84 ust. 1 w zw. z art. 80 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) Sąd orzekł jak w pkt. 4 i 5 sentencji wyroku.